

A Pécsi Ítéltábla Hajdúné dr. Kovács Edit Nóra ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű és **II.rendű felperes neve** II. rendű (mindketten szám alatti lakos) felpereseknek - dr. Kamondi Mónika ügyvéd által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - mely perbe az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott a dr. Hergert Ibolya ügyvéd által képviselt Alperesi beavatkozó (címe) beavatkozó - a Baranya Megyei Bíróság 2011. november 2. napján kelt 20.P.20.135/2010/48. számú ítélete ellen a felperes által 50. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg 15 napon belül az alperesnek 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint, a beavatkozónak 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a Magyar Államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 88.900 (nyolcvannyolcezer-kilencszáz) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest 3.783.502 forint és kamatai megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A peres feleket a részleges pervesztességük arányában kötelezte a perköltségek viselésére.

Az elsőfokú bíróság ténymegállapításai szerint a felperesek közös családi vállalkozásukban használták a II. rendű felperes nevén nyilvántartott típusú, XXX-000 forgalmi rendszámú személygépkocsit, amellyel az I. rendű felperes szabályosan közlekedve a 0000. számú közút egy lejtős útkanyarulatának gázolajjal és hűtővízzel szennyezett, és az alperes által nem megfelelően síkosságmentesített, „csúszós úttest” jelzőtáblával, sebességhatárolással el nem látott útszakaszán kisodródott és árokba csapódva közlekedési balesetet szenvedett. Személyi sérülés nem történt, az autó azonban roncsállapotúra tört. A felperesek a gépkocsit gépjárműoktató tevékenységhez használták. A gépjármű forgalmi értéke a baleset időpontjában 3.500.000 forint volt. A sérült autó 300.000 forintos roncsértéke a felpereseknek megtérült. A felperesek a gépkocsit már a balesetet megelőzően is új járműre kívánták cserélni. Tekintettel arra, hogy az alperes a gépjárműben keletkezett kárt nem térítette meg a számukra azonnal, az újabb gépkocsi beszerzését kölcsönből tudták finanszírozni. A balesetben sérült autó beszerzéséhez felvett kölcsön törlesztése is terhelte még őket. A két kölcsönt nem tudták együtt törleszteni, ezért a korábbi átütemezését kérvényezték. Ennek költsége 150.352 forint volt. Az új gépkocsiba oktatói pedált szereltettek 63.000 forintos költséggel. A balesetet követően a balesetben sérült gépjármű helyett gépkocsit béreltek a nem gyakorlati gépjármű oktatási tevékenységük ellátásához napi 13.000 forint bérleti díjért. A bérelt kocsit 21 napon keresztül bérelték. A balesetben sérült autóröns szállítása 37.050 forintjukba, az alperes munkavállalójával szemben foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétsége miatt folytatott büntető eljárásban a felperesek sértetti képviselöte a felpereseknek 55.000 forintjába került. Ügyintézés útiköltségeire további 4.500 forint, postaköltségekre 550 forintot fordítottak a felperesek.

A felperesek 8.547.649 forintos kárigényével szemben az alperes sem jogalapjában, sem összecszerűségében nem vitatta az új oktatói pedál beszerzésének és beszerelésének 63.000 forintos, a baleset helyszínéről történt ronselszállítás 10.650 forintos, a felperesek sértetti képviselötevel felmerült 55.000 forintos, valamint az ezzel kapcsolatos ügyintézés 4.500 forintos költségét és az ehhez kapcsolódó 550 forintos postaköltséget. Jogalapjában nem, csak összecszerűségében vitatta a balesetben sérült gépjármű forgalmi értékén alapuló kereseti követelést, valamint a gépkocsi bérlésével kapcsolatos követelést. A balesetben sérült gépjármű forgalmi értékét az elsőfokú bíróság aggálytalan igazságügyi szakértői vélemény alapján határozta meg. A felmerült bérleti díjat okirati bizonyíték alapján fogadta el valósnek. Az alperes ellenkérelmével szemben a balesettel közvetlen okozati összefüggésben állónak találta a balesetben sérült gépjármű ronsértékének megállapítása érdekében felmerült szállítási költséget és a hitel átütemezésével kapcsolatos költséget is, amelynek megtérítésére ugyancsak kötelezte az alperest. Elutasította viszont a felperesek keresetét a kiesett jövedelem megtérítésére irányuló részében azért, mert az annak megállapításához szükséges bizonyítási kötelezettségüket a felperesek bírói felhívás ellenére nem teljesítették, ennek hiányában pedig a jövedelemveszteségük összege becsléssel sem állapítható meg. Kifejtette, hogy a jövedelemveszteség nem határozható meg az átlagos gyakorlati órák számának és az óradíjaknak a szorzataként, mert a bruttó

óradíjaktól való elesés bevétel, nem pedig jövedelemveszteség, ami csak a bevételt terhelő költségek, kiadások (működési költségek, adó- és járulékterhek) levonását követően állapítható meg. Utalt arra, hogy átlagos óraszámot figyelembe venni azért sem lehet, mert a balesetet megelőző évek adataiból következően december és január hónapokra az átlagosnál lényegesen kevesebb gyakorlati vezetési óra esett a felpereseknél. Elutasította az elsőfokú bíróság a felperesek adótartozását terhelő késedelmi pótlék megtérítésére, az általuk a balesetet követően megfizetett lízingdíj megtérítésére, valamint a balesetben sérült gépjármű és az újonnan beszerezett gépkocsi lízingdíja közötti különbözet megtérítésére irányuló igényt. Ez utóbbi követelést azért találta megalapozatlannak, mert a két pénzügyi tranzakció feltételei összehasonlíthatóak ugyan, de ebben a havi lízingdíj mértéke csupán egy tétel a sok közül, a szerződések teljes körű vizsgálata szükséges ahhoz, hogy az azokból eredő előnyök és hátrányok összehasonlításával megállapítható legyen: valóban érte-e kár a felpereseket. Az értékelés körébe vonta azt a körülményt, hogy a felperesek teljesen új, tehát nagyobb értékű autóhoz jutottak hozzá a használt gépjárművük helyett és azt is, hogy hosszabb futamidejű szerződést kötöttek. Megjegyezte, hogy a felperesek maguk nyilatkoztak a régi autó lecserélésére irányuló eredendő szándékukról, így azt is vizsgálni kellett volna, hogy a baleset nélkül milyen pénzügyi kondíciókkal köthettek volna szerződést. Erre vonatkozó bizonyítási indítványt azonban a felperesek a bíróság tájékoztatása ellenére sem terjesztettek elő. Ítéletét az elsőfokú bíróság a Ptk.348.§ (1) bekezdésére, Ptk.339.§-ának (1) bekezdésére, 355.§ (1) bekezdésére, a Csjt.27.§ (1) bekezdésére és 29.§ (1) bekezdésére alapította. A Ptk.78.§(1) bekezdése, 84.§ (1) bekezdésének e) pontja és 339.§-a alapján elutasította az I. rendű felperes nem vagyoni kár megtérítésére irányuló keresetét is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, kérve az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az alperest további 1.481.040 forint és kamatai megfizetésére kötelezni. A fellebbezésüket két kártételre alapították: bevételkiesésre és többletkamat teherre. Elismerték, hogy a keresetlevélben valóban jövedelemkiesésen alapuló igényt jelöltek meg, azonban az elsőfokú eljárás során tisztázták, hogy mindketten egyéni vállalkozók, így bevételektől estek el a baleset miatt. A balesetben sérült gépjárművel folytatott gyakorlati oktatás elmaradása ugyanis bevételkiesést eredményezett mindkettőjük számára. Fenntartották azt az álláspontjukat, hogy a bevételkiesés az átlag gyakorlati órák, valamint a bruttó óradíj szorzatával meghatározható. Eszerint az I. rendű felperes követelését 289.974, a II. rendű felperesét 101.442 forintban jelölték meg. Ezen kívül 48.000 forint bevételkiesést kívántak érvényesíteni amiatt, hogy az I. rendű felperesnek a baleset következtében nyolc alkalommal, alkalmanként négy órát kellett rendőrségen, bírósági tárgyalásokon, jogi képviselőjénél töltenie, ami a gyakorlati oktatásból való kiesését eredményezte. Megismételték az elsőfokú eljárásban előterjesztett álláspontjukat, amely szerint a balesetben összetört autóra a balesetet követően 944.741 forint összegű lízingdíjat kellett volna fizessenek, az új autóra a megvásárlásától 2010. áprilisáig 1.995.231 forintot fizettek meg kizárólag a kamatokra, így a kamatok különbségeként 1.041.624 forint kártérítési igényük áll fenn az alperessel szemben.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A beavatkozó támogatta az alperes fellebbezési ellenkérelmét és az álláspontját részletesen indokolta is.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése alapjául szolgáló tényeket helyesen állapította meg, azokból helyes jogi következtetések levonásával hozta meg érdemi döntését, amit a másodfokú bíróság a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján fellebbezett részében helybenhagyott. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában azonban van néhány elírás, amelyek javításra szorulnak: a 4. oldal 7. bekezdésében felperes helyett felperesek, I. rendű alperes helyett alperes, az 5. oldal 1. bekezdésében II. rendű alperes helyett II. rendű felperes, az 5. oldal további szövegrészeiben II. rendű felperes helyett mindenhol I. rendű felperes, és II. rendű alperes helyett is I. rendű felperes, a 6. oldal 3. bekezdésében II. rendű alperes helyett I. rendű felperes, a 7. oldal 3. bekezdésében havi 13.000 forint helyett mindkét helyen napi 13.000 forint, a 9. oldalon valamennyi helyen II. rendű felperes helyett I. rendű felperes olvasandó.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra utal még a másodfokú bíróság.

Az I. rendű felperes a személyes tényelődása során a bevételkieséssel kapcsolatosan azt adta elő, hogy „Csúsztak a régi tanulók órái, ezért új tanulókat nem tudtam felvenni. Van egy meghatározott órakeret, ez a napi tíz óra és maximum havi 220 óra, ezt én gyakorlatilag ki is használtam, tehát nem volt szabad kapacitásom.”, „A tanulóim túlnyomó többsége megvárta, míg újra gépkocsim lett, egy vagy két tanuló volt az, aki elment máshova.” A II. rendű felperes tényelődása szerint három-négy tanuló gyakorlati oktatását végezhetette volna ebben az időben, ennyi tanuló várt rá, aki kifejezetten őt kérte meg (11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal). A felperesek által becsatolt órakimutatások szerint az I. rendű felperesnek 2006. januárjában 13, 2008. januárjában 41 gyakorlati órája volt, a II. rendű felperes pedig a 2007. év egészében 135 gyakorlati órát tartott. Ez egyértelműen arra utal, hogy az I. rendű felperes sem önállóan, sem a II. rendű felperessel felváltva nem használta ki a 220 gyakorlati órás havi keretet. A felperesek tényelődásából következően a gyakorlati oktatásuk rövid, néhány hetes szünetelése értékelhető tanulóvesztést nem eredményezett a számukra, a későbbiekben, 2007. január hónapot követően a kiesett gyakorlati órákat pótolni tudták. A peradatok tehát arra utalnak, hogy tényleges és számottevő bevételkiesésük nem volt. Ezzel szemben valóban nem tettek eleget a bizonyítási kötelezettségüknek az elsőfokú bíróság felhívása ellenére.

Alaptalan az I. rendű felperesnek a rendőrségi és büntető bírósági eljárások miatt kiesett ideje megtérítésére irányuló igénye is, mert a leadott óraszámai nem érték el

a havi munkaidő napi nyolc órával számított általános időtartalmát, ezért a büntető eljárásban való részvétele megfelelő munkaidő beosztással nem eredményezhetett volna kieső bevételt a számára.

A kamattöbblet teherrel kapcsolatos kereseti kérelem alaptalansága tekintetében a másodfokú bíróság mindenben osztja az elsőfokú bíróság által adott indokokat. A bíróság kötelezte az alperest a káresemény folytán megsérült gépjármű értékének a megtérítésére, továbbá kötelezte késedelmi kamatok megfizetésére is a kártérítési összeg késedelmes teljesítése miatt. Ezzel a bíróság a Ptk.355.§-ának megfelelően olyan helyzetet teremtett, minthogyha a felpereseknek a gépjármű elvesztése miatt felmerült kára nyomban megtérült volna. Ehhez képest egy új gépjármű beszerzése és az ahhoz igénybevett kereskedelmi hitel ellenértéke kívül esik a károkozó kártérítési felelősségén.

A felperesek fellebbezése sikertelen, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek a másodfokú eljárási költségek viselésére. A másodfokú bíróság az alperes javára 10.000 forint + ÁFA ügyvédi munkadíj, az alperes beavatkozójának a javára 20.000 forint + ÁFA jogi képviseleti munkadíj megfizetésére kötelezte a felpereseket. A jogi képviseleti munkadíjak összegének a meghatározásakor figyelemmel volt arra, hogy a beavatkozó jogi képviselője részletes és szakmailag megalapozott előkészítő iratot terjesztett elő. A jogi képviseleti munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján határozta meg és a rendelet 4/A.§-a alapján általános forgalmi adóval növelte. A Pp.78.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján a felpereseket kötelezte a másodfokú bíróság az állam által előlegezett másodfokú eljárási illeték megfizetésére.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp.256/A.§-a (1) bekezdésének *f)* pontja és (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s , 2012. július 3.

dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Döme Attila s.k. előadó bíró, dr. Kutasi Tünde s.k. bíró